

Menjetek és hívjatok meg mindenkit a menyegzőre

(vö. Mt 22,9)

Ferenc pápa kihirdette az idei Világmissziós Ünnep - október 20. - mottóját: „Menjetek el és hívjatok meg mindenkit a menyegzőre!” (vö. Mt 22,9). Hogyan értelmezzük ezt a mottót, és mit is jelent számunkra?

Az Úr azt parancsolta tanítványainak, hogy „menjetek!” Kiküldi tanítványait, hogy menjenek az emberekhez, bárhol is vannak. Nekünk is azt parancsolja, hogy menjünk el az emberekhez. Enélkül nem teljesítjük parancsát. A tanítványnak meg kell hívnia másokat, ez a küldetés, amit az Úr ránk bízott. Nyílt meghívás mindannyiunk számára az Úrtól, hogy vegyünk részt küldetésében.

Az Úr azzal a feladattal küld el minden megkeresztelt embert, hogy „hívjatok meg mindenkit a menyegzőre!” Krisztus követőiként és megkereszteltként az a feladatunk, hogy el kell mennünk az emberekhez, mindenkire, akár gazdag, akár szegény, akár fiatal, akár idős. Senki sincs kizárva, sokkal inkább mindenkit be kell vonzani.

Az Úr mindenkit vár a menyegzőre. Ő készen áll mindenkit elfogadni korlátlanul. Mindenki fontos a szemében, bár különbözőek vagyunk nyelviileg, nemzetileg és kulturálisan is. A menyegző mindenkinek szól, és az Egyház minden tagja élvezzi az Isten jóságát, aki a menyegzőt rendezi. Nincs több különbség, hanem csak egység és szeretet.

Ferenc pápa buzdításával, merjünk elindulni és meghívni az embereket az Úr menyegzőjére. Mert ez a mi küldetésünk, ez a mi misszióink.

*Tete Remis SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója*

Szoros kapcsolataink

„Az egésznek része csak az lehet,
ki szíve részévé tette az egészet”.

(Eötvös József)

A Világmisszió Ünnepén összegyűlt adományok sorsa

A világmissziós vasárnapon, minden év október utolsó előtti vasárnapján, az egyház ország-szerte megemlékezik a világmisszióról és az egyház missziójáért imádkozik. Ezen a napon a perselypénzt minden országban a világmisszió javára gyűjtik, majd a Pápai Missziós Művek Rómába továbbítja. Központilag a Hitterjesztés Műve osztja szét a pápa nevében, az egyház misszióinak szükségleteire. Az egyház kiemelt figyelmet szentel ennek a célnak, és buzdítja az adakozókat.

Missziós tábor 2024

Idén 14. alkalommal, június 29.-július 3. között került megrendezésre Makón a missziós tábor. Azok a gyermekek vehettek részt rajta, akik a tanév során aktívan bekapcsolódtak a missziós programokba, imába. Témánk az imádság volt, Ferenc pápa által meghirdetett imádság éve kapcsán. Minden nap tartottunk egy-két foglalkozást, gyakorlatot, tanultunk imádkozni a természetben, közösségben és egyénileg.

Végig jelen volt a mozgás, játék. Kirándultunk, zarándokoltunk, bicikliztünk a környékbeli településekre, számunkra fontos helyekre: Kiszombor, Maros-part, Apátfalva. Napi szentmisén vettünk részt. Közös szalonnasütés sem maradt el a szülőkkal.

A tábor második felében csatlakozott hozzánk az országos tábor. Vendégeink Fótáról, Mátészalkáról, Patakról és Nyíregyházáról érkeztek. Közösen részt vettünk a Kálvária kápolna ünnepi szentmiséjén, koncertjén, majd gyertyákkal vonultunk végig sötétben a Belvárosi templomig.

Együtt ünnepeltünk Újvároson Gruber László atyával ezüstmiséje alkalmával, aztán a görög templom udvarán csikós-bemutatót láthattunk. Hagyományosan megrendeztük a parasztolimpiát, ahol a népi játékokkal mérhették össze ügyességüket a gyermekek. Egy interaktív játékkal egy afrikai falu életét próbálhattuk ki, majd kisvonattal a város nevezetességeit láthattuk. A tábor záró estéjén az ünnepi szentmisén Remis atya, a

Szent Gyermekség magyarországi vezetője felavatott öt új kis misszióst, illetve átadtuk a vándordíjakat. A lányok közül Varga-Harsányi Boglárka és Hanna, a fiúk közül pedig Kelemen Dávid vehette át a díjat. Végül egy jó hangulatú bográcscsorsó és megszámlálhatatlan palacsinta zárta a 9 napos együttlétet.

Összességében azt mondhatom, hogy hála van bennünk az együttlét örömeért, a közösen megélt élményekért, barátságokért, kapcsolatokért. Hála minden segítőnek, akik nélkül ez nem valósulhatott volna meg.

*Nyúl M. Fidelis SSND nővér
a missziós gyermekek animátora Makón*

Új főtitkár a Szent Gyermekség Műve élén

Ferenc pápa kinevezte Inês Paulo Albino, A.S.C. nővért a Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Műve ágazata új főtitkárává.

Ines nővér Bulában (Bissau-Guinea) született 1969. április 25-én, és 1997. szeptember 14-én tett örökfogadalmat a Krisztus Vérének Imádói kongregációban.

A római Pápai Gergely Egyetemen szerzett diplomát biblikus teológiából. Ingoréban a Santa Maria de Mattias plébánia pasztorális vezetője volt, és a bissau-guineai Pápai Missziós Művek nemzeti igazgatója. Dolgozott az evangelizáció, hitoktatás és fiatalok oktatása terén.

(Fides hírügynökség)

ford.: Szabó Bernadett

Tantermi eszközök korszerűsítése

A magyarországi Pápai Missziós Művek egyik ágazata, a Szent Gyermekség Műve segítséget nyújtott a nyugat-bengáli Salajpurban lévő, 2015-ben alapított *Saint Arnold's School* általános iskolának tantermi eszközei korszerűsítésében. Az iskola főképpen a szegény sorsú gyermekek részére működik. Az iskolába közel ötszáz gyermek jár jelenleg; huszonegy tanára és hat segítőtje van. Törekvése az, hogy a legjobb oktatást és tudást nyújtsa akár modern eszközökkel is, hogy a gyermekekben felébressze az érdeklődést a tanulás iránt, ami fejlődésük záloga.

A Pápai Missziós Művek segítségével az iskola öt okostáblát tudott felszereltetni, használatuk a gyermekeket különösen érdekli. A tanárok kreatívabban tudnak oktatni, és a gyermekek jobban koncentrálnak az órákon, és könnyebben tanulnak. Az iskola hálás köszönetet mond minden adakozónak és a segítőkész lelkű embereknek. Továbbra is imádkoznak az adakozókért, hogy Isten áldja meg őket.

PMM iroda

Ferenc pápa apostoli látogatása Dél-Ázsiában és Óceániában

Ferenc pápa szeptember 2-án este a római Fiumicino repülőtérrel tíz napos apostoli látogatásra indult Dél-Ázsiába és Óceániába. Az első állomás Indonézia fővárosa, Jakarta volt, ahol

szeptember 6-ig tartózkodott és a különböző közösségeket és intézményeket látogatta meg. Indonézia az egyik legnépesebb iszlám ország. Itt él a legtöbb muzulmán vallású ember a világon. A katolikusok az ország népességének 3%-át alkotják, azaz 8 millió lakos. Ferenc pápa jelenléte lelkesítette a katolikus egyházat és híveit Indonéziában. Igaz, hogy a katolikusok kisebbségben vannak, de erősek a hitben és a

szerepet gyakorlásában.

Ferenc pápa indonéziai útja során hangsúlyozta a *vallásközi párbeszéd fontosságát*, a másik vallás iránti tiszteletet és testvériséget. Szeptember 4-én a jakartai bazilikában fogadta a püspököket, papokat, szerzeteseket és nővéreket. Beszédében feltett egy kérdést: „mi az, ami mozgatja a világot?” Erre a kérdésre válaszolva a pápa rávilágított, hogy a „szerepet irgalmas cselekedete.” A jelenlévő közösséget arra buzdította a Szentatya, hogy éljenek hitben, testvéri szeretetben és irgalmasságban.

Szeptember 5-én a fővárosban, Jakartában az ünnepélyes szentmisén Ferenc pápa bátorította az összegyűlt nyolcvanezer hívőt: „arra bátorítalak benneteket, hogy vessétek el a szeretet magvait, lépjetez magabiztosan a párbeszéd útjára, továbbra is mutassátok meg jóságotokat és kedvességezetez... és legyetek az egyszég és a béke építői” – mondta.

Apostoli látogatásának második állomása Pápua Új-Guinea volt, ahol a nép és a hívek nagy előkészülettel várták őt. Az egész látogatásának jelmondata volt: *„egyszég és reményszég”*. Ferenc pápa a fővárosban, Port Moresbyben ünnepélyes szentmisén így szólt az összegyűlt hívekhez: „És ti, testvéreim ... a Csendes-óceánban lévén, talán úgy érzitek, hogy el vagytok választva az Úrtól, el vagytok választva másoktól, de ez nem igaz: ti egyesültetek a Szentlélekben, egyesültetek az Úrban, és az Úr azt mondja mindannyiótoknak: »Nyíljatok meg!«. Ez a legfontosabb: megnyílni Isten felé, megnyílni testvéreink felé, megnyílni az evangélium felé, és azt életünk iránytűjévé tenni”.

Ferenc pápa Vanimoban az összegyűlt népet ösztönözte, hogy a szívből jövő szeretetükkel tegyék szebbé az óceániai országot, hiszen a szeretet képes begyógyítani a sebeket. A fiatalokkal való találkozás alkalmával Ferenc pápa buzdította a fiatalokat, hogy a harmóniát ápolják a megosztás helyett. Megköszönte a misszionáriusoknak, szerzeteseknek, papoknak, katekétáknak a vállalt áldozatokat és az elkötelezett munkát az óceániai országban.

Apostoli látogatásának harmadik állomása Kelet-Timor volt; látogatásának mottója: „*a hitetek legyen a kultúrátok*” (“*May your faith be your culture*”). Az ország vezetőihez és közéleti szereplőkhöz beszélve Ferenc pápa elismerte, hogy a kelet-timoriak kitartóak voltak a szabadságharcban, amelyben a hit és remény vezette őket.

A papokhoz, szerzetesekhez és diakónusukhoz fordulva Ferenc pápa arra kérte az egyházi személyeket, hogy „bár majdnem a világ végén vagytok, de az egyház szívében vagytok, hordozzátok az evangéliumot szívetekben”. A kelet-timoriak többsége keresztény. Ferenc pápa kiemelte, hogy a kelet-timori egyház nagyon fiatal, a legtöbb hívő fiatal. Az ország lakosságának 65%-a 30 év alatti. Arra buzdította őket, hogy: „ti vagytok az egyház jövője”. Ferenc pápa szentbeszédében hangsúlyozta, hogy a gyerekek megmutatják nekünk a „kicsiség” fontosságát. Továbbá a Szentanya bátorította őket, hogy „merjenek kisgyerekek lenni és merjenek kis mosollyal szeretetet terjeszteni.”

Apostoli látogatásának negyedik állomása Szingapúr volt. Az ország vezetőihez fordulva Ferenc pápa biztatta őket, hogy fáradozzanak mindenki javára. Arra kérte az összegyűlteket, hogy a hitet és a vallásközi párbeszédet mozdítsák elő, hiszen a békesség és egység nagyon fontos a társadalomban. Az ünnepi szentmisén Ferenc pápa üzenete a híveknek az volt, hogy „*a szeretet áll az evangélium középpontjában*”. Azért Isten szeretete arra hív bennünket, hogy osszuk meg azt másokkal, szeretettel gondoskodjunk a szegényekről, és álljunk készen a megbocsátásra reménységgel.” A püspökökhöz, papokhoz és szerzetesekhez fordulva Ferenc pápa arra buzdított, hogy legyenek egységben és maradjanak az emberekhez közel. Utolsó programként a Szentanya a szingapúri fiatalokkal találkozott. Arra biztatta őket, hogy igyekezzenek az egységet megteremteni és igyekezzenek egymás vallását tisztelni.

A találkozó után visszaindult Rómába, szeptember 13-án este 6.30-kor érkezett meg a repülőtérré. Biztos, hogy Ferenc pápa számára fárasztó volt hosszú apostoli útja, de hittel és reménnyel

gazdagította az emberek életét. Több ezer ember szívét megérintették és felejthetlenné tették ezek a napok. A majdnem a világ végén élő keresztények biztatást kaptak, hogy Isten szemében és az Egyház életében ők is mennyire fontosak.

Tete Remis SVD

Képek forrása: Vatican Media

Egy tiroli szív Nyugat-Afrikaért

Hogyan találta meg hivatását Hanni Denifl, a tiroli Stubai-völgyből származó szalézi szerzetesnővér Nyugat-Afrikában? Életútját most nyomon követhetjük.

Már kora ifjúságában megállapította, hogy a missziós munka neki való. El volt bűvölve, amikor tanzániai nővérek egyszer egy diavetítés alkalmával bepillantást engedtek munkájukba. Mennyi önfeláldozás, mennyi öröm és mennyi értelmes cél! De mit jelent ez a gyakorlatban? Hanni Denifl ismeretséget kötött Johann Kieslinggel, egy osztrák misszionáriussal, aki akkor már évek óta Kongóban teljesített szolgálatot. Meghívta Hannit, és ő odarepült. Megdöbbenette a szegénység, de egyidejűleg lelkesedett a lehetőségért, hogy konkrétan segíthet. Amikor visszatért Tirolba, elkezdett egy idősgondozó és betegápoló képzést. „De a gondolat, hogy többet akarok tenni, nem hagyott el engem. Így azt mondtam Jézusnak: ha azt akarod, hogy erre az útra lépjek, küldj nekem egy egyértelmű jelet.” Kevéssel ezután, egy assisi lelki gyakorlaton, Szent Ferenc sírjánál, kapta meg a jelet. A „látomásból” lett egy út.

Hanni Denifl hamar megismerte a rejtett utakat, amelyek őt leggyorsabban elvezették a nyugat-afrikai Benin legnagyobb városának börtönéhez. „És akkor hirtelen ott állsz előtte: egy óriási épület, szögesdrót kerítéssel körülvéve”, - emlékszik vissza Denifl szolgálata helyére. De mit keres egy szerzetesnővér egy börtönben?

2006-ban indult el Nyugat-Afrikába. Mali felé tett kerülőúton érkezett meg Hanni Denifl Beninbe, a már említett börtönhöz. „Bent nem voltak cellák, hanem nagy hálótermek, ahol nők, gyerekek és sok bűnöző fiatal volt elszállásolva. A kicsikkel ott rosszul bántak és megverték őket, és mi szalézi nővérek ennek véget akartunk vetni”.

Így hát a továbbiakban nap mint nap elmentek ebbe a börtönbe, törődtek a fogvatartottakkal, tanfolyamokon oktatták őket, színházat játszottak velük, és ünnepséget szerveztek a megbékélés jegyében. „Egy embert sem szabad feladni és hagyni elesni” – mondja Hanni nővér. „Alapítónk, Don Bosco is mindent megtett, hogy a fiatalok öntudatát erősítse. Csak így lehet sikeres egy olyan élet, amelyik eddig rossz irányba haladt.”

Hanni Denifl egyike a nyugat-afrikai provinciában élő 80 szalézi szerzetesnőnek. A Beninben töltött évek után tovább ment Elefántcsontpartra és döbbenetes sorsok felé. Új munkahelyén, egy központban olyan lányok éltek, akiket a szüleik kitaláltak és eladtak, azzal vádolva őket, hogy boszorkánygyerekek, így már csak rabszolgaként maradhattak életben, távol otthonuktól.

A nővérek gondját viselik a lányoknak, elszállásolják őket az intézményükben, és képzést nyújtanak nekik. „Mi összegyűjtjük ezeket a meggyalázott lelkeket, bizalmat adunk nekik, türelmesek vagyunk irányukban és időt hagyunk nekik” – mondja Denifl.

Gyakran csak visszatekintve látható, hogy mennyire érte meg ez a bizalom. Néhány lánynak, aki a legrosszabbat élte át, sikerült a nővérek segítségével az irányváltás. Iskolába jártak, szakmát tanultak, és így el tudtak indulni egy új élet felé. „Ha látja az ember, hogy fejlődnek ezek a gyerekek, mennyi örömük van, és melyik úton indulnak el, akkor ez hihetetlen módon megerősíti az embert” – mondja Hanni nővér – „és elfeledtetni velünk az akadályokat”.

„Soha nem felejttem el Souevát, a kislányt, amikor 14 évesen bekerült a börtönbe. 5 éves korában adták el a szülei, és szobalányként dolgozott. Abban a házban azzal vádolták meg, hogy pénzt lopott. A börtönben Soueva keservesen sírt és azt mondta, hogy ártatlan. Ezt mi bizonyítani is tudtuk, és egy évvel később kihoztuk onnan. Nálunk elkezdett egy varrótanfolyamot és szorgalmasan tanult. Hihetetlenül tehetséges. Anyyira, hogy később megnyitotta saját szalonját. Istennel tehát minden lehetséges.”

(allewelt März/April 2022)

Ford.: Sz.B.

Gyermekek a gyermekekért

Szomorúan hallottuk a hírt decemberben, hogy leomlott a székelyudvarhelyi Tamási Áron gimnázium kollégiumának a fala. Meghalt két diák, és többen megsebesültek.

A Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Műve ágazatának tagjai (7-14 év közötti gyermekek) úgy segíthetnek a rászorulókon, hogy havonta lemondanak egy-egy édességről, az árát összegyűjtik, eljuttatják hozzánk a budapesti Központba, majd innen küldjük tovább. A gyermekek imádkoznak is értük.

Minden évben más-más projektet választanak, kijelölik, kiknek segítsenek. A gyermekek a csoportvezetőikkel együtt most egy szívvel-lélekkel elhatározták, hogy a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnázium kollégiumának küldik az összegyűlt adományt.

PMM iroda

Felebaráti szeretet és hagyomány

„A szeretet legyen tett” – ez a Páli Szent Vincéről nevezett Irgalmas Nővérek Rendjének jelmondata. 190 éve van jelen Münchenben is a francia gyökerű rend. Az Irgalmas Nővérek sokáig mindenekelőtt ápolónőkként dolgoztak a városi kórházakban. A rend 1907-ben megkapta Siegsdorfban a Bad Adelholzen üdülőt, a kis gyógyforrással. E kezdetektől lett aztán az Adelholzener cég. 600 alkalmazottja van, évente 570 millió üveget töltenek meg gyógy- és ásványvízzel és üdítőitalokat is előállítanak.

Ami a bevételből nem szükséges a cég folyamatos működéséhez, az mindenkor az Irgalmas Nővérek szociális munkájában és a karitatív célú adományokban kerül felhasználásra. „Számunkra nagyon fontos, hogy ne az egyik oldalon a rendi közösség, a másikon a cég álljon – mi egy közös vállalkozás vagyunk” – mondja Rosa Maria nővér. A vállalkozás támogat helyi egyesületeket, de külföldi projekteket is. „Nekünk magunknak nincs missziós állomásunk, mint a többi vincés társaságnak, ezért missziós munkánk részének tekintjük azt, hogy rajtuk és a Pápai Missziós Műveken keresztül támogassunk szociális projekteket a világon.” Az Irgalmas Nővérek nagyszabású adományokkal szokták támogatni a világmiszió hónapját is, valamint kisebb és nagyobb összeggel számos PMM-projektet. Több mint 55 ilyen volt az elmúlt 5 évben. Ezek között pl. egy baleseti ambulancia Damaszkuszban. Mindenekelőtt ott akarnak segíteni, ahol a legszükségesebbek hiányoznak.

„A mi közösségünkben mindig az volt fontos, hogy kifejezzük Isten irgalmát” – mondja Rosa Maria nővér. Ebben lát hasonlóságot a PMM megalapítójával, Pauline Jaricot-val: bátorság a felebaráti szeretet kifejezéséhez – magasröptű teológia helyett.

Voltak erős nők az Irgalmas Nővérek történetében is, pl. az alapító, Luise von Marillac, vagy az első müncheni főnöknő, Ignatia Jorth. „Ő értett hozzá, a XIX. század elején, hogy hogyan kell öntudatosan fellépni, és így sikeresen kiharcolni egy nagyon jó szakmai és szellemi képzést a nővéreknek.” Az 1970-es évek óta a kongregáció saját kórházakat tart fenn. Akkoriban a nővérek általában maguk végezték a betegellátást és ápolást, később növekedett a világi munkatársak száma. Nagyon fontos volt számunkra, hogy a kongregációnak ebben az időszakban már rendelkezésére állt nyereség az Adelholzener cégből. Ma a nővérek Münchenben öt öregek otthonát, két kórházat és egy betegápoló-képző iskolát tartanak fenn. Ehhez jön még az anyaház és a konferenciaközpont.

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója hírlevél cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

pmmmisszio@gmail.com

És természetesen ott van az Adelholzener Alpenquellen. Ezenkívül tervezik az Irgalmas Nővérek, hogy építenek egy új kórházat Münchenben és bővítik a betegápoló-képzőt, hogy még több fiatal számára lehetővé tegyék az ápolóképzést.

missiomagazin 3/2022

Ford.: Sz.B.

